

и хванахме си стая. На другиятъ день господаринътъ ми отиде да си търси къща; а азъ ходѣхъ по улиците и зѣвехъ, т. е. лапахъ мухите. Скоро са азъ запознахъ съ сичкиятъ градъ. Слѣдъ нѣколко деня ние си намѣрихме вече и къща, и работите ми тръгнаха малко по-добре. Азъ захванахъ да ходя въ едно училище; а въ това училище и най-глупавиятъ човѣкъ можеше да научи нѣщо: до обѣдъ ни учеха да четеме и да пишеме; а послѣ обѣдъ ни разказваха съкакви разкази и съкакви науки. Освѣнъ това, въ това училище ни учеха и различни художества (занаяте). Това училище не приличаше на нашето селско училище: тука имаше много учители, и сичките тие бѣха учени хора, чегато нѣкой ги е отбиралъ. Учението за мене бѣше лесно: слѣдъ три месѣца азъ вече четехъ и пишехъ, като вода. Едно само ми са не харесваше, че учителите разказваха на дѣцата и такива нѣща, които азъ знаехъ вече твърде одавна. И така, тие твърде чѣсто разказваха не за мене, а за другите, и азъ трѣбаше да сѣда празденъ и да дрѣма. Но най-послѣ захванаха да ни разказватъ и такива нѣща, каквито азъ не бѣхъ слушалъ ни отъ дѣда поца, ни отъ г. Алексѣвича. Учителите захванаха да ни разказватъ какъ и кога сж хората изнамѣрили сичкото това, щото азъ говорихъ по-горе.

Отъ онзи день, отъ когато сжществува тоя свѣтъ и отъ когато живѣятъ на земята хора, сж преми-